

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/267/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512213086
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2512213086.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: EDYPLUS s.r.o., Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 258 881, proti žalovanému: Z. H., nar. X. O. XXXX, bytom P. XXX/XXA, S., zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, o zaplatenie 1.346,80 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 3. apríla 2019 č. k. 4C/26/2013-368, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. konanie o zaplatenie 795,80 eur, 17,3 % úroku zo sumy 862,39 eur od 5.9.2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 753,32 eur od 5.9.2012 do zaplatenia zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, II. určil, že zmluvná podmienka, uvedená v základných podmienkach čl. I. zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 11.6.2006 (pozn.: správne malo byť uvedené 11.1.2006), podľa ktorej mal žalovaný platiť žalobkyňi poplatok za správu úveru vo výške 50 Sk mesačne, je z dôvodu jej neprijateľnosti neplatná, III. žalovanému priznal proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 473 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 53 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 1, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom do 30.6.2006 (ďalej len „ZoSÚ“).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa (pôvodne Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovaný uzavreli dňa 11.1.2006 zmluvu o splátkovom úvere č. 0284322318 (mini úver do 10 dní), na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 30.000 Sk (995,82 eur). Žalovaný sa zaviazal splácať úver v splátkach po 818 Sk (27,15 eur) mesačne, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na 20.2.2006 a posledná splátka bola splatná dňa 20.12.2010, s mesačným poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 50 Sk (1,66 eur), pri RPMN vo výške 9,98 % (článok IV ods. 2 zmluvy).

Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ. Podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ). Žalobkyňa v konaní ohľadom výpočtu RPMN jasne uviedla, že do výpočtu RPMN zahrnula aj poplatok za správu úveru, ktorý však započítať nesmela. V dôsledku uvedeného potom výpočet RPMN nemohol byť správny a preto úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zo zmluvy je totiž zrejmé, že žalovaný ako spotrebiteľ mal žalobkyňi ako dodávateľovi okrem splátok úveru a úrokov platiť mesačný poplatok za správu úveru. Tento poplatok však nesleduje záujem spotrebiteľa, dodávateľ

(žalobkyňa) mu za takýto poplatok neposkytovala žiadne plnenie. Správa úveru je primárne záujmom dodávateľa (banky) a patrí medzi jeho administratívne činnosti, spojené s poskytovaním úverov. Cenou za poskytnutý úver sú dlžníkom platené úroky a niet žiadneho dôvodu, pre ktorý by mal dlžník znášať ďalšie náklady z úverového vzťahu medzi ním a bankou. Zmluvná podmienka, podľa ktorej mal žalovaný platiť žalobkyni poplatok za správu úveru, je z dôvodu jej neprijateľnosti neplatná (výrok II. napadnutého rozsudku). Súčasne súd prvej inštancie konštatoval, že ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka príkladom uvádzalo, ktoré podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považovali za neprijateľné; z uvedeného vyplynulo, že toto ustanovenie neobsahovalo všetky neprijateľné zmluvné podmienky. Ako bolo už ustálené, za neprijateľné zmluvné podmienky sa považujú aj tie podmienky, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa (a ktoré neboli individuálne dojednané). Z dôvodu bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, vznikla povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni (resp. jej právnej predchodkyni) len rozdiel medzi skutočne poskytnutou sumou a žalovaným zaplatenými splátkami. Bolo nepochybné, že žalovanému bol poskytnutý úver v sume 995,82 eur a žalovaný vrátil 1.140,38 eur, teda svoju povinnosť si splnil. Aj po čiastočnom späťvzati bola vo zvyšku žaloba nedôvodná a preto ju súd prvej inštancie zamietol. Konanie o zaplatenie 795,80 eur, 17,3 % úroku zo sumy 862,39 eur od 5.9.2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 753,32 eur od 5.9.2012 do zaplatenia zastavil, z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti (§ 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, vecne úspechom žalovaného v konaní s prihliadnutím aj na zavinenie žalobkyne na zastavení konania. Žalovanému preto priznal nárok proti žalobkyni na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti, v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe. Alternatívne navrhla v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP. Súd prvej inštancie zmätočne poukázal, pokiaľ ide o povinnosť žalovaného platiť poplatok za správu úveru, na ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v aktuálnom znení, nie v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu. Súd prvej inštancie výrok rozsudku, ktorým podaná žaloba žalobkyne v časti zamietol odôvodnil tým, že zmluva o úvere neobsahovala správny výpočet RPMN, nakoľko žalobkyňa pri výpočte hodnoty, ktorá bola uvedená v zmluve, zohľadnila aj ňou účtovaný a zmluvne dojednaný poplatok za správu úveru. Uvedený záver je nesprávny. Poplatok za správu úveru predstavuje reálnu náhradu nákladov žalobkyne za služby, ktoré žalobkyňa poskytovala žalovanému počas trvania úverového vzťahu a to v súvislosti s poskytnutím úveru. Ide najmä o nasledujúce služby: a/ zasielanie výpisu z úverového účtu, b/ sprístupnenie úverového účtu cez elektronickú službu internetbanking, c/ administratívne úkony ohľadne vykonávania inkasa, opakovanej realizácie inkasa v prípade nedostatku prostriedkov na účte v čase riadnej splatnosti splátky, d/ potvrdenia na vyžiadanie, e/ možnosť využitia služby sporitel (bezplatná infolinka), f/ možnosť využitia bezplatného servisu na obchodnom mieste banky a iné. Súd prvej inštancie opomenul, že individuálne dojednaná zmluvná podmienka nie je jediným negatívnym vymedzením neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nemožno zhodnotiť zmluvnú podmienku ako neprijateľnú pokiaľ sa týka predmetu plnenia alebo ceny plnenia. Predmetný poplatok za správu úveru bol v zmluve uvedený jasne a zrozumiteľne v základných ustanoveniach zmluvy. Týka sa hlavného predmetu plnenia a jeho výška bola primeraná. Poukázala najmä na ustanovenie ZoSÚ, ktoré ráta s takýmto poplatkom, na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 3725/13 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/311/2015. Súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď poskytnutý úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne vypočítanej RPMN. Žalobkyňa postupovala striktnie podľa vzorca uvedeného v prílohe ZoSÚ.

3. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poplatok za správu úveru považuje za neprijateľnú podmienku (§ 53 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka). Uvedené zmluvné dojednanie požaduje od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa, pričom o uvedenom spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný. Za plnenie navyše spotrebiteľ nedostával žiadne dohodnuté protiplnenie. Poukázal na § 9 ods. 10 ZoSÚ (zákon č. 129/2010 z. z., v znení účinnom od 10.6.2013, kde sa veriteľovi zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru). Spotrebiteľ by mal platiť administratívny poplatok len za dodané skutočné plnenie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky krajských súdov, ako aj na rozhodnutie Bundesgerichtshof zo dňa 7.6.2011 AZ XI ZR 388/10. Pokiaľ ide o nesprávny údaj o RPMN, taktiež

poukázal na vybrané rozsudky krajských súdov a súdov prvej inštancie s tým, že uvedenie nesprávneho údaju o RPMN je klamanie spotrebiteľa. Takejto praktike nemožno priznávať miernejšie dôsledky, ako tie, ktoré predpokladá zákon pri uvedení RPMN. Zmluvu o úvere je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (pozn.: zrejme mal na mysli úver). Poukázal na princíp právnej istoty.

4. Žalobkyňa zotrvala na odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že úver je v danej veci bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v zmluve o úvere (§ 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ), keď žalobkyňa do výpočtu nesprávne zahrnula poplatok za správu úveru.

7. Podľa § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Zmyslom údaju o RPMN obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnúť spotrebiteľovi pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom. RPMN by teda mala odzrkadľovať skutočnú cenu spotrebiteľského úveru, ako číslo vyjadrené v percentách na ročnej báze, ktorá umožní spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku. RPMN je dôležitou informáciou i z hľadiska výhodnosti spotrebiteľského úveru, pretože pre spotrebiteľa sa najvýhodnejší môže javiť ten spotrebiteľský úver (pri porovnateľných parametroch úveru), ktorý má najnižšiu hodnotu RPMN.

9. RPMN umožňuje porovnanie výhodnosti úverov/pôžičiek z pohľadu relatívnej nákladovosti, pretože percentuálne vyjadruje priebežnú zaťaženosť spotrebiteľa splácaním úveru/pôžičky na ročnom základe. Je to lepší ukazovateľ ako úroková sadzba, lebo má pravidlá jednotnej kalkulácie a zahŕňa všetky odplaty.

10. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal výkladom právnej normy, ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, keď len stručne skonštatoval, že zahrnutie poplatku za správu úveru do výpočtu bolo nesprávne, preto aj výpočet RPMN bol nesprávny, pričom žiadna strana podľa názoru súdu prvej inštancie nepredložila správny výpočet. Uvedené konštatovanie súdu prvej inštancie je síce logické, ale pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nedostatočné. Nie je zrejmé, aký mal byť podľa súdu prvej inštancie údaj o RPMN správny (ktoré všetky vstupné údaje sa mali zohľadniť; ďalej, či sa malo vychádzať a vychádzalo zo zákonného vzorca). Z uvedenej úvahy súdu prvej inštancie nemožno ani vyvodit', či žalobkyňa vydávala úver za zásadne výhodnejší.

11. Nie je naplnený zmysel zákona, ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, teda v neprospech klienta skresľuje cenu úveru (porov. napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/174/2016).

12. Ďalej je však zrejmé, že vzorec pre výpočet RPMN uvedený v prílohe ZoSÚ v znení účinnom do 30.6.2006 bol chybný, čo bolo spôsobené nesprávnou transpozíciou smernice Rady č. 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú

spotrebiteľského úveru z 22. decembra 1986 v znení smernice Rady č. 90/88 z 22. februára 1990 (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/112/2016).

13. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že rozhodnutie súdu je v tejto časti nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje dostatočnú relevantnú argumentáciu, zohľadňujúcu vyššie uvedené a vedúcu v konečnom dôsledku k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorú by mohol odvolací súd preskúmať.

14. Pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, odvolací súd uvádza nasledovné.

15. Zákonodarca vymedzil všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Čo treba rozumieť "značnou nerovnováhou", možno vydedukovať z úpravy neprijateľných podmienok upravených v § 53 Občianskeho zákonníka. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Neprijateľnou nemôže byť taká podmienka, ktorá bola dojednaná individuálne. Ak ustanovenie zmluvy nebolo individuálne dojednané, podlieha súdnej kontrole s poukazom na § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka (či spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda je neprijateľnou podmienkou).

16. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov ani v časti určenia neprijateľnosti podmienky. Súd prvej inštancie konštatoval, že poplatok v prevažnej miere nesleduje záujem spotrebiteľa, keď mu za takýto poplatok banka neposkytovala žiadne plnenie. Nie je zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k tomuto záveru, z ktorého konkrétneho dôkazu uvedené vyvodil (z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by toto bolo predmetom dokazovania). Podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 z 3.10.2019 (ktoré súčasne dáva odvolací súd do pozornosti súdu prvej inštancie) článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka, ktorá sa týka poplatkov za správu zmluvy o úvere a ktorá neumožňuje jednoznačne určiť konkrétne služby poskytované ako protihodnota, v zásade nespôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, ktoré vyplývajú zo zmluvy.

17. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

19. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady iura novit curia („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. (napr. IV. ÚS 77/02).

20. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

21. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

22. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

23. Vyššie uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP. Odvolateľke bolo preto znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

24. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania (závislý výrok) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednávou zásadou civilného sporového konania, na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy, posúdiť uplatnený nárok žalobkyne podľa relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka, ZoSÚ (pri aplikácii zásady predvídateľnosti postupu súdu). Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

25. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

26. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosťou súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

27. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

28. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.